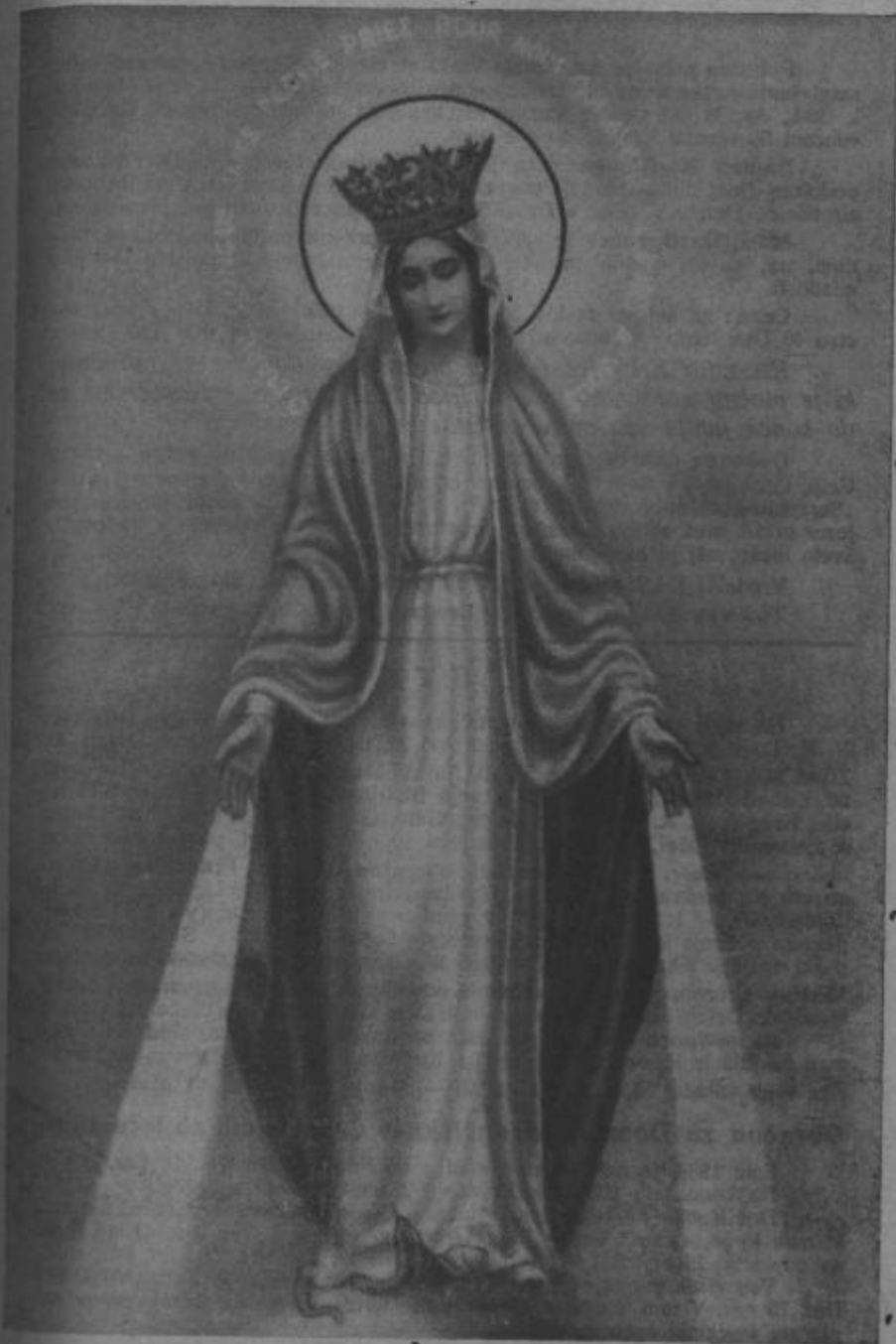

Poštnina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 5.

MAJA 8. 1937.

33. LETNIK

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sküpní naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tüdi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Dühovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom družüsti“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj se samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernösta v Lendavi.

D a r i .

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v Din. sledeči: N. N. Trnje 3, Bagar Jelena, Kramaroyci 20, Dr. Neubauer Robert, Golnik 20, Žizek Mihal nabrao v Ižekovcih 30, Anika i Martika Zver iz Francije, Ižekovci 20, Kolenko Marija iz Francije, Gornja Bistrica 121 90, Križan Marija iz Francije, Krog 5, A. A. Beltinci 2, Kolenc Geta, Gomilica 10, Ftičar Kata, Hotiza 4, Lovrenčić Jožef, Ljubljana, Kodeljevo 10. — Oča sirot, povrni vam vsem obilno. — Odbor. — Za siromaško blagajno Doma sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v dinaraj: Tivadar Bara iz Francije, Lipa 25, za meso dobleno 31. — Izdali smo: 148 kg. pšenice za krüh siromakov v zneski 236.80, peki za pečenje krüha 100, za prasce siromaškoj kühinji v Soboti 80, za peški voziček težaki, ki je ta spravo 10, en kranšćak siromaškomi deteti Hanc Miško v Črensovcih, tri krajnšćake i edno kapo v Turnišće siromaškoj deci v sirotišnici Deteta Marijike. — Vsem bodi Dete Marija vsmilena plačnica! Odbor.

Na podporo Marijinoga Lista so darüvali v dinaraj sledeči: Kaufman Emilija iz Francije, Večeslavci 4, Križman Frančiška, Pitsburg, Sev. Amerika 11.35, Škafar Mihal, Odranci 10. — Marija naj vam bođe plačnica!

Obračun za Dom sv. Frančiška v Črensovcih za leto 1936.

Leta 1936. januara 1. smo meli gotovčine 202.353 Din. 18 par.

Na konci leta 1936. izkaže stanje 281.834 Din. 43 par.

Dobili smo od banovine izplačano že pred većimi leti darüvano svoto, ki nam jo je poklono ban g. Dr. Marušić v zneski: 61 295 Din. Izdali smo na odplačilo hiše v Soboti, za pisalni stroj i na dačo 11.966 Din. 50 par.

Ves višek je poklonjen prostovoljno brez nabiranja, to je v zneski 30.142 Din. 75 par, v tom zneski so notri tüdi interesi, ki so na nazaj skoro vsi plačani izyzemši neko malenkost.

LETO 33.

8. MAJA 1937.

ŠTEV. 5.

Mamika potolaži svojega Jezušeka.

Mamika, Pomočnica krščenikov! Tvoje slave veliki širiteo, tvoj veliki, junaški sin, sv. Ivan Bosko je vido v ednoj prikazni na zburkanom morji veslača, ki nikak ne mogojo naprej v pristanišče, dokeč ne zbrao vse svoje moči i se približao dvema stebroma. Med njima je bilo morje mirno i z lejkotov je pristao v pristaniščl. Na dvema stebroma se je čteo sledeči napis: „Pridite k meni vsi, ki ste trüdni i obteženi i jaz vas bom olejkoto“. Te napis je noso steber, na šterom je bila viditi sveta Hoštija z Kelthom. Na drugom stebri je bila tvoja podoba, Marija Pomočnica i pod njov napis: „Tvoja mati, — morska zvezda“.

Ki rad hodl k tvojemi Sini i ga gostokrat k sebi jemle v Presvetom Oltarskom Svestvi i ki te kak dete svojo mater zavüpnno nasledüje, mirno privesla skoz viherov toga življenja v pristanišče blaženoga, večnoga žitka. Kak velika tolažba za nas! Kak sladki mir napuni naše srce pri tom! Jezuš i ti Mamika, nas rešita iz največkih düševnih nevarnosti. Nega toga vihera, nega toga zburkanja, nega teh valov, naj sò ešče tak divji i tak veliki, šterih ne bi preveslao naš čün, če gledamo na tebe, Morska Zvezda i se hranimo z Telom tvojega Sina pri svetom prečiščavanjl.

I da si ti z tvójim Jezušom, našim Odrešenikom jedina pomoč v teh zburkanih časaj, zato se zaletavle sovražnik člove-

čega roda v podobi brezbožnoga komunizma ravno proti vama. Zato podira cerkve, zato trga z vajnih slugov i službenic doli tvoje svetinjice, zato kole vajne sluge i službenice, duhovnike, redovnike i redovnice, zato skruni tabernakle i svete hoštije, zato preganja nedužnost i širi z vsemi mogočimi sredstvi brezboštvo, brezverstvo. Mamika moja, kak žalostna je ta borba! Kak krivična! Kak škodljiva! Milijoni so zapelani, ki so pozvani k tvojemu nebeskomu goščenju, pa idejo po poti, ki vodi v večno pogubljenje. Tvoja deca blodi. Mamika pomagaj njej, da se zdravi i da najde pri tebi i po tebi tisto stezo, štera vodi skoz dva stebra, skoz Tebe, Marija Pomočnica i skoz Presvetoga Oltarskoga Svestva. Tvoja materna smilena miloba bo potolažila razžaljeno Srce tvojega Jezusa, ki pod podobov krüha med nami prebiva. Mamika, te mesec, ki je tebi posvečen, reši vnogo, vnogo zablojenih sinov i hčeri.

Tretjeredniški kongres v Črensovcih junija 6. toga leta.

Na tretjo nedelo po Risalaj, na nedelo Presladkoga Srca Jezušovoga, se vrši v Črensovcih prvi tretjeredniški kongres, ki ga priredi frančiškanska provinca Slovenije z namenom, da se po njem poglubi versko življenje med narodom.

Spored je sledeči:

Junija 3. se začnejo duhovne vaje za tretjerednike i tiste, ki ščejo v tretji red stopiti. Prvi govor je večer ob sedmih.

Duhovne vaje trpijo junija 4. i 5., pa se dokončajo v nedelo 6. z skupnim svetim obhajilom i nagovorom pred njim. Junija 4., i 5. so predge predpoldnom ob 6. i 10. vüri z mešov, odvečara ob 7. z večernicami. Svete meše se začnejo služiti že od 4 vüre naprej.

Slovesna boža služba se začne z predgov ob pol desetih, po predgi popevana slovesna sveta meša, pri šteroj spevle cela cerkev. Po svetoi meši je tabor, na šterom govorijo štirje govorniki.

Tabor se vrši pri cerkvi.

Popoldnevi ob pol treh je predga i procesija z Najsvetejšim. Po procesiji je papov blagoslov.

Pred predgov i pred kongresom bo vso ljudstvo spevalo sledečo himno na čast svetomi Frančiški:

V raju blaženem kraljuješ
sredi serafinskih čet
Sveti učenik Frančišek
z žarom angelskim odet.

Odpev: Zdrav nam bodi, Oče blagi,
zvezda jasnega neba,
vzor največjega uboštva,
roža umbrijskih gora.

S krono blaženstva ovenčan,
s cvetjem tajnostnim obdan,
kakor biseri plamteči
mu žare sledovi ran.

Odpev: Zdrav nam bodi . . .

Pošlji nam miru, Frančišek,
sladki tolažnik sirot,
s srečo nas oblagodari,
siplji iz nebes dobrot.

Odpev: Zdrav nam bodi . . .

Pri slovesnoj sv. meši 6. jun. cela cerkev spevle ete naše stare pesmi:

Kirje: Pred Boga pokleknimo, povzdignimo srce,
V nebesa zdaj pošlimo, vse misli in žele.

Te dar presvete meše — primi od nas o Bog!
Naj zbríše grehe naše, naj varje nás nadlog.

Gloria: Bogi boj čast i hvala — na zemli mir ljudem,
Je milost boža dála, — rešenje vsem stvaram.

Kredo: To verjem Bog nebeski, da ti si stvarnik moj,
Odrešo rod človeči — je Sin jedini tvoj.

K darilvanji.

O Marija naša Mati, mi vsi ktebi prišli smo
Mi Ti ščemo hvalo dati, Te za milost prosimo

O Marija ne zapüsti nas, sliši naše prošnje mili glas.

O Marija ne zapüsti nas, sliši naše prošnje glas.

Ti si vredna naše hvale, ka rodila si Boga;

Tebi bode čast davalo, ljudstvo celoga sveta.

O Marija ne zapüsti nas, sliši naše prošnje mili glas.

O Marija ne zapüsti nas, sliši naše prošnje glas.

Pred podigavanjom:

Sanktus: Vsi verni kristjani, pokleknimo zdaj,
Vsem nam se odpira preblaženi raj.
Jezuš darüje se nam za zveličanje,
Mešnik aldüjejo zdaj.

Po podigavanji.

Lübvav moja i vse dobro! Kaj koli je ves ete svejt,

Ti si sam oh Jezuš moj. Nej je drügo nego boj,

Ti si žitek, pot, pravica. Vse je jalno i nestalno,

I vse vüpanje Bog moj. Ti si sam moj pravi voj.

Po prečiščavanji!

Marija, nebeska Kralica . . .

Pred kongresom.

V raju blaženem kraljuješ . . .

(Glej 98 i 99 stran.)

Pri procesiji.

Marijine litanije z odpevki (1. Saj lepše rožce nima svet . . .
2. Le za Jezusom hodimo . . . 3. Kadar pa bomo morali umreti . . .)
i razne pesmi na čast Srci Jezušovomi i Presvetomi Oltarskomi
Svestvi, kak:

Naj se zdigne pesem mila . . .

Zdravo bod Oltarsko Svestvo . . . itd.

Prošnja.

Prosimo vse tretjerednike Slov. krajine, naj vsaki den prosijo z gorečimi molitvami sv. Frančiška, ka sprosi blagoslov na kongres, šteroga naj se vsi vdeležijo. Marijin List si vzemite z sebov, ka te lejko spevali gornje pesmi.

Vodstvo 3. reda sv. Frančiška v Črensovcih.

Mesec maj, pun skrivnosti.

Narava se je oblekla v zeleno obleko i prebūdila na novo življenje. Ka se vidilo za mrtvo, je postalo živo i lepo i dišeče i v srce segajoče i to v radost zazibajoče. Iz duševne smrti je pa rešila človeštvo Jezušova mati, Marija. Neskončno veselje se je porodilo za nas po njenoj dobroti, ki je bila vredna, da postane mati našega Odrašenika. Zato njej, po kom je rojeno naše duševno življenje, posveča Maticerkev celi mesec maj. Posvetimo ga ž njov tudi mi. Vsaki den opravimo pred kakšov, kakšteč prostov Marijinov podobov, kakšo molitvico njej na čast, pred podobo pa položimo bar edno rožico, čeravno je ta z pola ali gošče. Če pa mam majniško pobožnost v cerkvi i nam čas dopušča, obiščimo to. Vse pa opravimo na ete namen: *Naj Marija potere Jezušovomi Srci na tolažbo komunizem.*

Križov tjedon je po petoj nedeli po Vüzmi. Zberemo se v procesije i molimo glasno pa prosimo za vse, žive i mrtve. V petom stoletji je velika stiska obiskala pušpekijo vijensko v Franciji. Pobožen škof Mamert je prvi začeo te procesije z sküpnimi molitvami i je dosegno, da je dober Bog posluno pobožne sküpne molitve lüdstva i odvzeo dol ž njegovih ran strašne kaštige bojne, slabe letine i potresa. Ve je pa Jezuš obečao, da kde jih je več zbranih v njegovom imeni, je on med njimi. Obečao je tudi, da nam da, če ga bomo prosili.

Te procesije so pa ravno pred ednim velikim svetkom, pred Zastoplenjom ali Vnebohodom. Jezuš se pripravla, da odide k Oči v večno domovino, kama čaka tudi nas vse. Zato se pa zberemo pred njegovim odhodom v procesije i ga lepo prosimo, naj se ne spozabi z nas pri Oči nebeskom, ki nam ga je dao

za Zveličara i naj nam sprosi po svojih svetih ranaj najvekšo miloščo, miloščo stanovitnosti ali srečne smrti. Na to nas opomina svetek najdenja svetoga Križa, na šterom je Jezuš skoz svetih ran izkrvaveo za nas.

Petdeseti den po Gospodovom goristanenji i deseti den po njegovom zastopenji, je Gospod poslal svojim apoštolom i vernikom obečanoga svetoga Dūha. To svetimo na Risale. Čeravno je svet bio jako nezahvalen za Jezušove dobrote, vendar je dobo svetoga Dūha, naj dobi po njem moč, tolažbo, svetlost, pobožnost, modrost, odpūščanje grehov i vse za zveličanje potrebne dare, štere je zaslužo Gospod Jezuš Kristuš. Posebno ma sveti Dūh sedmere dare, šteri gda dūšo napunijo, ta več nikdar ne stopi dol z prave pote, ki vodi v srečno večnost. Prosimo, ponizno i goreče prosimo za te dare blažene risaoske svetke.

Dika bodi Bogi Oči i Sini i Svetomi Dūhi, ednomi Bogi v treh osebah, kak je bilo v začetki tak i zdaj vsikdar i na vse veke. Amen.

taj. — Telovo nas pripela pred tabernakl. Jezuš prebiva v njem, Jezuš, vse naše. Tū jenzik zameni i samo lūbeče srce govori.

Rimski cesar Vespazian je zapovedao staromi senatori, naj ide na spravišče, nego naj tam muči. Starec njemi je odgovoro: „Če sem senator, držim za svojo dužnost, da idem v senat i če sem v senati, držim za svojo dužnost, da gučim, ka mi dūšna vest pravi.“ Casar njemi je nato odgovoro. „Če boš gučao, boš mogoce vmreti.“ Starček njemi pa mirno odvrne: „Znaj casar, da ne sam nikdar želo, da bi vekomaj živo na sveti, ravno tak pa ne želem živeti, če ne smem povedati tisto, ka mam na srci.“

Če je pogan tak odločno govorio, keliko bole more biti odločen krščenik, ki pozna Jezušove reči: „Što me bo zatajo pred ljudmi, njega bom tūdi jaz zatajo pred svojim Očom, ki je v nebesaj.“ (Mat. 10.-33.)

Čüda pred prvim Telovim.

Zgodilo se je leta 1263. Neki dühovnik na Nemškem je meo velike dvojbe, da li je Jezuš zaistino navzoči pod podobov krüha i vina, kak to vči sveta katoličanska Maticerkev. Dosta je molo v te namen, da se reši teh mučnih sküšnjav, pa vse zaman. Te se pa odločo, da poroma v sam Rim na grobe svetih

Verjem, da je Jezuš, naš Zveličiteo, v presvetom Olt. Svestvi pod podobov krüha i vina zaistino navzoči. Molim ga, lübirn ga iz celoga srca.

apoštolov Petra i Pavla i bo tü proso pomoč proti tem nevarnim i hüdim sküšnjavam.

Poda se na pot i prišo je v bližino Rima v mesto Bolseno. Štopo je tü k oltari i z gorečim srcom mešüvao.

Med njegovov svetov mešov se je pa zgodila velika čüda, z šterov je dober Jezuš rešo svojega vernoga slugo dvojbe i vse vernike potrdno vu veri, da je on zaistino navzoči v presvetom Oltarskom Svestvi pod podobov krüha i vina.

Zgodilo se je sledeče. Kda je pobožen mešnik prišo pri svetoj meši do lamlanja hoštije pred prečiščavanjom, se je eden deo hoštije spremeno v živo meso, iz šteroga je curila krv, te drugi del je pa ohrano podobo krüha. Krv je namočila i po-

rdečila korporal, to je prtič, na šteroga mešniki polagajo sveto hoštijo i kelih, pa je celo prepojila več robčekov, z šterimi je duhovnik šteo krv staviti. Prestrašo se je, ar se je bojava, da bo lüdi späčo, a veselio se je pa zednim tüdi nezmerno nad Gospodovov dobrotov, ki je z tov čüdoj pregnao vse njegove dvojbe i mučne sküšnjave. Prestrašeni i razveseljeni duhovnik ne mogo svete meše dokončati, nego je zavio krvaveči drobček mesa v korporal, ga položo na kelih i se napoto proti segeštiji. Jezuš je pa šteo tüdi drüge potrditi vu svetoj veri do presvetoga Oltarskoga Svestva, zato je boža krv ešče nadale tekla i kak je duhovnik šo v segeštijo, je boža krv poškropila štiri kamne na cerkvenom podi. To so ovarali verniki i naznanili dogodek Papi Vrbani IV., ki so se tiste dni državali v bližnjem mesti Orvieti. Po naročili svetoga Oče sta dva svetnika i vučenjaka, sveti Tomaž Akvinski, dominikanec i sv. Bonaventura, frančiškan, dogodek preiskala i sta ga najšla za istinskoga.

Sveti Oča so že drügo leto, to je l. 1264. zapovedali celomi katoličanskomi sveti, naj sveti Telovo po osmini Risalskih svetkov. Sveti Tomaž je za te lepi svetek zložo krasne molitve i pesmi, štere se ešče dnes spevlejo i molijo na Telovo.

Ka drügo bi naj zbüdio te dogodek v naših srcaj, kak veliko zahvalnost do Jezušä v Oltarskom Svestvi, ki na tak nežen način krepi našo vero. Svojo zahvalnost pa dokažimo na Telovo z svojov živov verov, štera ne dovoli pred procesijov, pri procesiji i po procesiji v cerkvi drügo, kak pobožne, goreče molitve.

Dvajseti milijon lüdi nema dela i jela, stomilijon lüdi pa zvün teh ešče strada v velikoj zapüščenosti i nevoli.

Vsi so tvoji bratje i sestre, šterim moreš isto želeti kak sebi, šterim moreš pomagati do hrane i obleke, kak jo sebi želeš i kak jo ti maš. Če te lübezni nemaš v srci, si samo po imeni krščenik. Si mrtva düša, kak pravi sv. Düh Bog pó svetom Janošü apoštoll. „Ki ne lübi, ostane v smrti.“ (l. Jan. 3.-15.) Jeli je to lübezen, če tvoj brat nema nitü grižljaj krüha za celü den, ti pa ne delaš drügo, kak ješ celü den. Jeli je to lübezen, če tvoj brat hodi raztrgan, cotav, ne more k meši, ti se pa gizdavo oblačiš i vlačiš okoli po nedovoljenih zabaviščaj, verske dužnosti pa zanemarjaš. Jeli je to lübezen če tvoja sestra nema si z čem zabeliti, ti pa držiš goščenje za goščenjom, pri šterih se greh sklada na greh! Misliš, ka Bog nede sodo vse to?

Molila sam na grobi sv. Ivana Vianneya, da i tūdi vi dobite za večnost tisto čast, štero je on dobo. (Izseljenka dūhovniki Sloj. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

**Delo za spreobrnitev Arsa i
hūdobne laži.**

V življenji velikih svetcev so obilne milosti vsikdar združena z velikimi skušnjavami i trpljenjom. Tūdi Vianneyi so ne bile prikračene. Duga leta so ga lūdje zaničavali, sramotili, ogrizavali, pa celo z zvūnešnjov silov so njemi grozili. Vse, ka je bilo mogoče, so delali proti njemi nasprotniki, da bi zavirali njegovo dūšnopastirsko delo i vničili vse, kakoli bi začno.

A on se ne zbojao. Njegova glavna briga je bila, da odtrga dūše od vsakdenešnjih skrbi, v štere so bili lūdje zakopani i jih pripela k oltari.

Gda ne bilo dela na poli, so šče lūdje hodili k meši. Gda pa je prišeo junij, čas senokoši i žetve, je bila cerkev tūdi po nedelaj prazna, samo nekaj žensk je znalo biti notri. Lūdje so šli, kak drūge delavne dni, z kosov ali rasohami na rami na senožeti i se pelali s kolami na njive, da se je v to tiho nedelsko, Bogi posvečeno jūtro, mešalo drnckanje i ropotanje kol pa odmevali vdarci na nakovali iz kovačnice. To je bio odgovor na cerkvene zvonove, šteri so tak lepo pozavali lūdi v cerkev. Kak se je moglo v bolečini stisnoti Vianneyovo srcé, gda je vse to gledao.

Gda so pa prišli ž njiv i senožeti domo, so se vnogi oblekli v svetešnji obleč pa se napotili v krčmo i tū pili do kesne

noći. To malo selo — štelo je komaj dvesto duš — pa se je ponašalo s štirami krčmami! Mladina pa je plesala med muzikov i spevala med preklinjanjom pa razvüzdanimi pogovori.

S skuzami v očaj je Vianney to mogeo gledati, kak so se te duše podajale v jezere i jezere prilik za greh. On more rešiti vse te duše i dati Bogi nazaj dužno čast! Skleno je, da ne he-nja prlé, dokeč ne iztrebi iz svoje vesi vse preklinjanje i grde reči, delo po nedelaj, ples, krčme, grde pesmi pa razvüzdane guče.

Najprlé se je vrgeo na krčme. Či so krčme pune, je cerkev prazna, si je mislo. Odkrito, ne da bi šparao z rečmi, je povedao na predganiči :

— Krčma je vrajza šola, gde šolar odavle svoje znanje, je mesto, gde se küpijejo duše, gde se spodjedavlejo hiže, gde se kvari zdravje, se začnejo svaje i doprinesejo vmori.

Brez straha i nesmileno je opletao po krčmaraj :

— Siromaškoj ženi pa deci kradnejo krüh, gda davlejo vino pijancom, šteri potrošijo v nedelo vse to, ka so zaslužili v tjedni . . . Dühovnik ne sme dati odveze krčmarom, ki točijo po noći ali med službov božov, či nešče obsoditi samoga sebe v pekeo...

Žmetno so kapale te reči, ne so bile brez haska.

Eden krčmar je prišeo k Vianneyi pa pravo, da je to njegova pogübeo. On njemi je pa dao precí penez pa je zapro krčmo. Eden drugi krčmar, šteri je tüdi meo blüzi cerkve krčmo, se je protipostavlaio eden čas, gda pa vidi, da nikam ne pride, je tüdi on zapro. To je brez dvojbe bila edna najvećših Vianneyovih zmag.

Nasledki toga so bili vidni : Siromaštva je bilo menje, ar je s krčmami odpravo glavni vyzrok siromaštva.

Nadale je z bolećinov v srci poslüšao, kak so celo deca, štera so komaj znala moliti Očanaš, preklinjala. Skuzé so ga pobile, gda je to mogeo praviti na predganiči, on, ki je tak poštüvao bože ime. Zato se je trüdo, da bi mladini vsado v srcé kem več zgražanja nad preklinjanjom :

— Ali ne to zvünredno čüdo, da ne vniči strela i vsakovrstne nesreče hiže, v šteroj se državle preklinjavec ? Pazite, ar hiža, gde se preklinja, ide dol.

Sčasoma je li iztrebo vse preklinjanje iz dnevnih pogovorov i namesto njih so se čüle reči : — Kak dober je Bog, Blagoslovljeni bodi Bog !

Kak pa je ostro stopao na prste tistim, ki so preklinjali : ne šteo dati odveze, tüdi deci ne, čitüdi je trbelo več let čakati.

Žmetnej je bilo odpraviti delo po nedelaj. Osem let se je mogeo mantrati pa vrelo predgati :

— Kakoli zaslužite v nedelo, vam je v pogübo za dušo i telo. Vsi vi, ki delate v nedelo, ste odali svojo dušo vragi i razpnoli našega Gospoda. Gda gledam lüdi, kak se vozijo v nedelo s kolami, dobro znam, da vozijo svoje duše v pekeo . . . Vse dni v tjedni je stvoro Bog ; lehko bi si pridržao za sebe vse dni, ali on je dao šest vam, sámó sedmoga je nehao za sebe.

S kakšov pravicov se vüpate dotikati toga, ka ne vaše? Dobro znate, ka vkradnjeno blago nikdar ne hasni. Tüdi den, ki ga kradnete Bogi, vam ne prinesé nikšega haska . . .

Kak Bog čuva krščenike, šteri spunjavlejo njegove zapovedi, se vidi tüdi iz naslednjega.

Edno nedelo se je med mešov zdigno velki viher i razmetavao po obzorji kmične oblake. Pšenica i žito je bilo požeto pa vse je šče bilo na njivaj. Ali naj bežijo i zvoziyo domo? Vianney njim je v predgi oblübo, da bodo meli lepo vreme duže, kak bo trbelo, či ga bodo do konca poslušali. I resan je viher odišeo mimo vesi. Nato pa se je prikazalo petnajst lepih dnevov.

Ednok pa je li srečao po večernici možaka, šteri je vozo snopje domo. Možaka je bilo sram i se njemi je šteo skriti za kolami. Vianney pa je z žalostjov pravo: — Prijateo moj, dober Bog vas vsikdar gleda, njega se morete bojati.

Pomali pa je li odpravo nedelsko delo.

Zdaj se je začno boriti proti plesi. Bio je to dugi i žmeten boj, ar je bio ples tak zakoreninjeni v vesi, da je trbelo celih petdvajsetih let, da ga je popunoma odpravo. Stopaj za stopajom je Vianney zmagüvao, ar so se jako žilavo protipostavljali.

Vianney je znao, da deklina, štera je vdana plesi, nemre živjati čistoga veselja v krščanskomo dühi. Što šče bežati pred grehom, se more izogibati tüdi prilike v greh! Zato je silovito napadao greh i grešne prilike.

— Nega bože zápovedi, štere ne prekršo ples. Kak pa matere pravijo: „Jaz dobro pazim na svoje hčeri“. Pazite na njuv obleč, ne pa na njuvo srcé. Idite samo v pekeo, starišje, tam vas čakajo vaša lepa dela, s šterimi ste dopüstili, da so se gdekoli potepala vaša deca, idite, pomali pridejo tüdi ona za vami, ar ste jim tak dobro naznačili pot. Bog moj, resan more što biti tak zaslepleni pa misliti, da v plesi nega nikaj slaboga, či je pa to vojska, s šterov privleče vrag največ düš v pekeo.

Ednoga dneva pa je srečao mužikašä, šteri je šo igrat v krčmo.

— Kelko vam plačajo za to, da igrate, — ga je pitao.

— Telko pa telko. — Vianney pa njemi je dao ednok več frankov. Mužikaš se zadovolno obrné i tisti den ne bilo mužike.

Milost, štera je bila zaslužena z gorečimi molitvami pa trdov pokorov, je tiho delala v srcaj farnikov. Najbolša predga pa je bila plivanošovo življenje.

— Naš plivanoš — je šlo po vesnicaj — sam vrši vse, ka vči, nikdar smo ga šče ne vidili pri kakšoj veselici . . . Njegova najvekša radost je molitev. Ravnajmo se zato po njegovih navukaj, on nam šče samo dobro.

Na srečo so ne vse deklino norele za plesom: mele so dobro vzgojo. Drüge pa, štere so rade plesale, so se pomali začnole sramüvati. Vnoge deklino, štere so prve bilé na plesi, so postale pelda i dika jakosti.

Štere so pa ne marale za njegove opomine, tiste je strogo sodo. Tistim, ki so se ne odpovedali plesi, ne šteo dati odveze,

tak, da so mogli včasih leta dolgo čakati na nje. Nikaj ne pomagalo, da so se zgučavali, da so zadosta trdni pred grehom. Z vsakovrstnimi dišavami obdani greh, ne najšeo nikše milosti v njegovih očaj.

Edna deklina ne dobila odveze od 16 do 22 leta. Ovak ne bila slaba, samo ednok na leto, gda je bila pri rodbini, je plesala na proščenji.

Jemao je na red tüdi starše, šteri so dužni dati svojoj deci dobro peldo, ar bodo oni odgovarjali za grehe svoje decé:

— Vi te davali račun za njuve kak tüdi za svoje düše. Strah me je, ar znam, da te obsojeni tüdi vi, či do obsojena vaša deca zavolo vaše brezbriznosti.

Dobro znam, da se malo trüдите, da bi spunili svojo dužnost do svoje dece. Vi si niti zavolo toga ne de-late nikše skrbi. Mate prav, ar te tak meli zadosta ognja, da te trpeli moke na veke.

Starišje so do reči poslušali svojega pastira. Edno nedelo sta dve sestri odišle v sosidno ves, gde je bilo proščenje, da bi gledale ples. Mislile so, da oča ne ve za to. Niti ednok sta ne plesali, trbelo se je paščiti domo. Doma pa njevi je oča sprijao s palicov i je obema obilno vdarcov nametao.

Marija, blagosloven je sad tvojega tela Jezuš, ki je v nebesa šo.

Eden dečko, dvajseti let star, je tüdi skrivoma odišeo na ples v sosedno ves. Doma najmre nišče ne vüpaio plesati. Kesno v noč je prišeo domo. Pozdravo je kak po navadi, mati pa njemi nikaj ne odgovorila. Gda se je vlegeo, je mati vzela količ i njemi je izplačala precí po ledevjáj.

Tak se je pomali obračalo na boljše: Dečki, šteri bi šče radi plesali, so ne dobili plesic v vesi. Či si šteo poiskati deklina, si jih je najšeo doma pri starišaj ali pa v cerkvi, gde so se zahvalüvale Bogi za jakost, štera njim je sijala z obraza.

Kak so se arski razvüzdanci čemerili, da so ne mogli dobiti plesic. Pa Vianney je tak grmeo s predganice, da nišče ne več vüpaio plesati v njegovoj fari.

Ne šče henjao. Odločo se je, da ne dene prlé sekire iz rok, dokeč ne izseka vse do zadnjega korena, ka je slaboga.

Z ogorčenjom je bičao nedostojni obleč, posebno, či je opazo, da matere to rade vidijo:

— Toj materi je samo hči v glavi . . . Več njoj je do toga, kak se poda njenoj hčeri klobük, kak pa da bi jo pitala, či je dala Bogi svoje srcé. Vči jo, da se nesmi držati od lüdi

vkrej, da more biti z vsakšim mila, da si tak ležej dobi moža... I tak hči ne kroti svojih oči, na vsakšega meče svoje poglede i s svojim nedostojnim oblečom postane sredstvo, s šterim pekeo pogūbla dūše.

Ne je mogeo prenesti gola prsa ali rokē v cerkvi, zato so po letaj bilē arske deklina i ženske najbolje dostojno oblečene.

Tak jih je v predgaj ostro jemao na red. Čiravno je na grešnike gledao pomirlivo i smileno, greh ne meo nikšega smilenja pri njem. Kakpa to ne bilo po voli kršitelom nedele, pijancom pa plesalcom. — Či nešče živeti s svetom, naj bar drūge neha pri miri, — so modrūvali v krčmi pri punoj kupici veški modrijaše. Vianney je bio pripravljeni na vsakši odpor, či tūdi je bio osvedočeni, da ga znajo k mesti bujti, gda pride s predganice. Vzeo je na sebe vse sramotenje i ogrizavanje, štero so si zmislili proti njemi, ne samo strašno bičūvanje i oster post — samo naj se spreobrne njegova fara.

Na vsa hūdobna ošpotavanja tistih, šterim ne šteo dati odveze, dokeč so se ne spokorili, je pravo:

— Či šče pastir, da lūdje spoznajo svoje napake, te se srdijo, ga ogrizavlejo, ošpotavaju i se njemi protivijo na vsakšem stopaji. Či je pastir šteromi kakoli povedao v dobro njegove dūše, te ga začne mrziti i rad poslušā neistinske laži od njega . . . Drūgoč pa pali pride človek, šteromi si odpovedao odvezo, se zaganja v spovednika, kak da bi on bio kriv, da je nāpravo takši greh.

Celo tak daleč je prišlo, da so neštetni razvūzdanci prišli k njemi pa zāhtevali, naj zapūsti Ars.

Ne samo to. Najstrahovitejšā rana, štera je mogla raniti njegovo srcē, je bilo blato, s šterim je štela zamazati njegovo življenje tista razvūzdana moška mladina, ki ne mela več tak prilike za greh, ar so se deklina zbrale okoli svojega pastira. Hūdobno so rāznašali okoli, da je njegov obraz ne bleđi i sūhi od strašne pokore, liki od njegovoga skrivnoga razvūzdanoga življenja. Vpletali so njegovo ime v razvūzdane pesmi, se drli na podoknaj farofa kak mačke, njemi pisali nepodpisāna pisma, puna odūrnoga zasramūvanja i njemi mazali dveri z blatom.

Šče več. Edna nikajvredna deklina je postala mati v hiži, štera ne bila daleč od farofa. I v svojoj odūrnosti jih ne bilo sram, da so celo skušali vrći senco na božega slugo . . .

Pa to je bio samo viher, šteri je odišeo mimo, ar se v njegovom življenji nikaj ne moglo opaziti, ka bi znalo povzročiti bar najmenšo senco na njegovo čisto dūšo.

On se je vdao v božo volo, štera včasih dopūsti, da spadnejo najneđužnejše dūše hūdobnim lūdem v zobē. Nehao je, da so gučali, ka so šteli dokeč so ne mogli vtihnōti.

Pa te viher je zaorao pregloboke brazde v trpečem Vianneyovom srci. Prenašao je vse to potrpežljivo, trpo do smrti pa pomagao iz nevol vse, ki so njemi delali krivico.

Sam je označo té razdvojene čase :

— Mislo sam, da pride čas, gda me s palicov naženejo iz Arsa, da mi púšpek odvzeme službo ali da končam svoje življenje v vozi.

Potli pa je pravo, da je to bio njegov najlepši čas življenja. Etak je pravo :

— Križ je dar, šteroga dragi Bog pošle svojim prijatelom. Mene so vnogo ogrizavali, se mi protili pa me psúvali. Meo sam skoro več križov, kak sam jih mogeo nositi. Te sam se name-no, da bom molo za lúbezen do teh križov. I resan sam postao srečen. Nikdar najmre ne smeš gledati na to, odked pridejo križi : vsi pridejo od Boga. To je sredstvo, s šterim pokažemo svojo lúbezen do njega. I te ne bo vekše sreče na sveti, kak tá. Spoznao je, da so vse dúševne moke pomočnice Boga, štere njemi pomagajo klesati človečo dúšo.

Ne samo sramotenje lúdi, túdi notrašnje borbe je trpo v svojoj dúši. Strah ga je bilo pred božim stolom, če ne vrši svoje dužnosti. — Bog moj, — je proso, — daj mi trpeti vse ka ščeš, samo naj zadobim milost, da ne spadnem v greh.

Žmeten i hrapavi je bio križ, pa li ga je vzlúbo. I ta lúbezen njemi je po velkom viheri palí prinesla mir i zavúpanje v dúšo. Njegovo delo je šlo samo za Boga, ne da bi čakao od lúdi kakše zahvale.

Njegovo bože življenje je najbolje glasno gučalo od njegove jakosti. Popunoma zaslepeni so mogli biti tisti, ki so ga tak grdo ogrizavali. Zato ne čúдно, či so glasi teh nepoštenih lúdi ne najšli nikšega odzova pri vekšem tali treznih farnikov. Celo eden brezverski zdravnik, šteri se je potli spreobrnó, je javno brano v kavarni njegove jakosti.

Ali Bog je ne šteo, da bi duže sramotili poniznoga dúhovnika. Što bi dvojio od njegovoga življenja i jakosti, či je samo pogledno v čisto nedužnost njegovih plávih oči !

Bog je šteo to túdi od zvúna pokazati.

Arska gospodična njemi je vsakše leto podarila za godovno Ivana krstitela korino lelij. Ednok pa ne mogla dati večer, liki na svetek zaran v segeštijo. Lelije so bile tak lepe i dišeče, da se je Vianney začúdo. Djao je vse na okno proti sunci, gde bi za par vór mogle povehnoti. Pa po osmih dnevaj so šče bilé izda dišeče pa mlade kak prvi den. Ravno tak je bilo njegovo poštenje, štero ne otemnelo niti v najhújših napadaj.

Ali vse té notrašnje borbe, povezane z velkov skrbjov za dúše, so njemi spodkopavale zdravje. Mogeo je iti v grad arske familije, da je dobo tam bolšo hrano. Mogeo je iskati zdravja za zadane rane on, šteri se je borio proti nedelskomi deli, proti krčmi, preklinjanji pa plesi samo zato, da bi rešo dúše pekla i lúdi siromaštva, a je zato žeo odúrne laži i napade on, šteri je bio tak mehek v svojem srci i nedužen v svojih mislih, kak lelija.

(Dale.)

Po Kristušovej poti.

Iz kakšega stališča moramo gotove reči gledati.

1. Sin moj, kriva načela i velike zablode majo dostakrat nevarne posledice.

2. Sprejeti krivo i nekajostno načelo, i zavrči iz toga izvirajoče posledice: kaže na veliko duševno slabost.

3. Sprejeti krivo načelo, i odbiti iz toga shajajoče posledice: kaj takšega more doprinesiti samo tisti, ki šče drugim i ne sebi hūdo včiniti.

4. Mala zabloda, če se ne jemle resno, zna veliko nesrečo pripraviti.

5. Naednok želeti pravo sloboščino i prosto zmotó: je ali norost, ali pa vkanlivost.

6. Ki nasilniki slūži, prvi bo njegova žrtev.

7. Ki se z slabov hranov hrani, naj se ne čūdiva, če njemi slabo postane.

8. Ki neve ločiti dobrega od hūdoga, de plačan z ponarejenim penezom.

Marija, blagosloven je sad tvojega tela, ki nam je Svetoga Dūha poslao.

9. Ne zadovolji se, sin moj, z zvūnešnostmi i nedovolji, da te z lepimi rečmi zapelajo.

10. Zmota s tem začne, ka se napravi za prijatela pravice, nadalūje pa s tem, ka jo ocenjūje, dokonča pa s tem, da jo vmori.

11. Več vredno je menje znati i ne bloditi, kak dost znati i zmerom bloditi.

12. Drži se dobrih načel i ne zajdeš na krivo pot.

13. Ki nema trdnoga osvedočenja, ešče od laži bo vervaio, da so velike istine.

14. Ki te šče vkaniti: vsikdar obeta; ki te šče zapelati:

se ti dosta prilizūje.

15. Če neščeš zabloditi, od najbolših svojih bližnjih prosi presvet.

16. Če ščeš ladati z pravicov, vči se dosta, če jo ščeš zagovarjati, dostakrat prosi tanač.

17. Ne daj se preslepiti od tistoga, ka se sveti, ne beži za novostjov zato, ka je nova.

18. Krivi naprednjaki so pomočniki od še slabših mračnjakov.

19. Kem vučenejša je hūdobija, tem jalnejša i skažlivnejša je.

20. Napredüvanje samo v zemelskih rečaj pokvari vse: tak vremenitna kak večna dobra.

21. Sin moj, če dosta ščeš znati, ne pozabi se navčiti tisto, ka je za tebe najvažnejše.

22. Delaj dobro, pa boš meo veliko vrednost.

23. Najprle si spravi jakost, i potem se pobrigaj, da izpe-laš svoje načrte.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše.

III. Molitev.

13. Niti te ne ponavljaj molitve, če se ti med molitevjev takše misli zbüdiyo v duši, štere so jako nasprotne mislim tvoje molitve ali tvojega premišlavanja, ali so pa celo bogokletne. Nadalüj mirno svojo molitev, kak da bi te nikaj ne motilo i hüdomi duhi nikaj ne odgovarjaj, ne je vreden tvojega odgovora.

Sv. Frančišek Sal. nam v svojih Pismaj, poglavje 6, vrsta 33 eto pri-poroča: „V te vrste sküšnjavaj se ravno tak moremo držati, kak v nečistih sküšnjavaj; ne štricajmo se dosta, nego delajmo tak, kak so delali Izraelovi sinovje, ki so kosti vüzemskoga agnjeca ne zgrizli, nego so je v ogenj zme-tali. Nikaj ne odgovarjajmo, pa niti ne pokažimo, ka čüjemo sovražnikove reči. Nehaj ga, naj laja pred vrati, kak dolgo šče i niti teliko ne spregovori: Što je tü? Maš prav, boš mi odgovoro, ali vznemirja me i zavolo njegovoga drenja je nemogoče, da bi si v duši stanüvajoči mogli zavüjno pogovarjati. Ne brigaj se za to. Bodi potrpliv, yrži se na kolena pred Bogom i ostani pri njegovih nagaj. Z toga ponižanoga stanja bo spoznao, da si njegov, ka njegovu pomoč prosiš, čeravno ni reči ne bi mogeo spregovoriti. Predvsem pa dobro zapri vrata i je v nikšo formo ne odpri, ne zato, ka bi vido, što je odzvuina, niti ne za to, ka bi neprijetnoga gosta odtirao. Nazadnje se na-voli i te pri miri püsti“.

I pravzaprav, ka pa more peklenski pes? Laja lejko, vjesti pa ne more. „Vrag — pravi sveti Auguštín — je strahoviti or-jak za tistoga, ki se ga boji, a nebogleno dete je za tistoga, ki ga zavrže“.

Proti neprostovolnoj raztresenosti ti ne trbe nikaj drügo včiniti, kak jo mirno prenašati i jo odstraniti, da moreš paziti na predmet molitve, keliko-krat opaziš, da ti je domišlja inam zablodila. Te ti takše neprostovolne raz-tresenosti ne bodo škodile i potrplivost, z šterov je prenašáš i molitev na-dalüješ, te bole spopolni, kak najprisrčnejša molitev, šteroj bi se veselio. Najsigurnejši način za premaganje raztresenosti je: ka se naraynost ne bo-rimo proti njej i mirni ostanemo. Ne burkaj se niti zavolo toga, če si dugo razmišlen, niti če dosta razmišlenosti te muči. (Fenelon: Krščanske misli.)

Tožite se na mladino, da je pokvarjena. Ne tožite se, nego lübite jo. *Lübezen do mladine, reši mladino.* Če bi mladino lübili starejši, nikdar ne bi pred njov grdo gučali, nikdar ne bi pred njov slabe zglede davali, bi jo vsikdar od hüdogo vkraj odvra-čali i jo za sebov vodili gostokrat k svetomi prečiščavanji. Lü-bite mladino z svojimi lepimi, dobri zglede!

Pismo Antolin Auguština iz Japonske, svojm domačim v Beltince.

Dragi Domači!

Zdaj je že preteklo vno go časa, ka sam Vam zadnjokrat pisao. Malo sam bio nikelko betežen i to dva tjedna okoli vsej Svecovo, zdaj pa je že pali dobro. Te sam tūdi nej mogoē iti v šolo, zato sam pa mogoē kesnej nadoknadoti. Pred Božičom smo pa meli polletne bogoslovne izpite, ki so mi tūdi vzeli preci časa. Zato sam Vam niti za Božič nej pisao, čiravno sam se Vas vnogokrat spominao. Spominao sam se tūdi vse one lepe nekdašnje božiče in svete noči, ka sam je preživo pod domačov strehov. Tū sam si na sveti večer vsedo k harmoniji si zaigrao in zaspevao: Sveta noč, blažena noč, nato pa: Svet' Jožef in Marija nocoj potūjeta . . . Prsti so leteli po tipkaj harmonija, vūsta so izgovarjala domače reči, a srce je bilo daleč, tam pri Vas, doma pred okinčenim božičom i jaslicami. V molitvi sam se Vas spominao i proso za Vas zdravje, boži blagoslov, srečno, mirno življenje. To Vam tūdi želem za novo leto 1937.

Naj Vam v tom pismí tūdi razložim tistih par kvak, ki Vam jih napišem vsigdar na pismo. Tiste kvake pomenijo: Jugoslavija. Japonci nemajo tak vseh črk kak mi, liki skoro vsigdar po dve vkūp združeni, zato ne pišejo Jugoslavija, liki Jugosurabija; s-samo nemajo, v- tūdi nemajo, zato nūcajo su in bi. Nadale Vam šče morem povedati, ka Japonci začnejo pisati na pravom kraji, ne na leyom kak mi i od zgoraj navzdol. Jugosurabija — napišem z abecednimi črkami. Ta abeceda se nūca samo za pisavo tihinskih reči. Inači majo japonci za vsako reč poseben znak. Tak se človek more navčiti par jezero znakov, či šče šteti novine in druge knige. To pa nej ravno lejko delo zato, ka so ništerni znaki jako žmetni. Ništerni znaki se pišejo cilo s 30 črticami. Pa Vam ne bom duže razlagao lepote japonskoga jezika, ar bi se ga preveč friško navčili.

Eti je začnola prava zima; tūdi malo snega je spadnolo, pa je že odišeo. Najbole mrzlo je od 15. januara do konca februara. Vej je zato nej bole mrzlo kak pri Vas, samo ka v te lesene barake od vsej strani veter vleče, peči pa tūdi nemamo v hišaj, da bi nas segrevale. Inači se pa nikaj ne bojte za mene. Jes sam zadovolen v svojem stani i vsakši den se bole bližam k mojim želam in Vašemi hrepenenji. Priporočam se Vam v molitev.

Vse Vas iz srca pozdravlja Vaš

Gusti.

Štiri leta stāra kitajska deklica poklonka na misijonarove dveri. „No, ka bi rada?“ pita misijonar. „Oča, nekaj vam ščem povedati. Pravili ste nam, ka tam na oltari Jezuš čaka na nas i ka ma najraj male. Mene ma gvišno najraj, zato, ka sem najmenša. Pa vi ne vejte, kak hrepenim po njem. Dajte mi Jezuš!“
